

ENTREVISTA A JORDI MATA

ENRIC SALOM

A L'IGUAL QUE MOLTS ESCRITORS QUE COMENCEN, JORDI MATA VA RECORRER ALS CERTÀMENS LITERARIS PER TAL DE DONAR-SE A CONÈIXER, I EN VA GUANYAR MÉS D'UN. TANT DE NARRATIVA COM DE POESIA. AQUEST FET LI VA PERMETRE PUBLICAR ALGUNES DE LES SEUES CREACIONS EN OBRES COLLECTIVES QUE EDITAVEN LES ENTITATS ORGANITZADORES. ABANS DE GUANYAR EL PREMI CIUTAT D'ALZIRA 1995 AMB *REINES I PEONS* HAVIA PUBLICAT QUATRE NOVELLES QUE NO HAN NECESSITAT LAVAL QUE SUPOSA UN GUARDO LITERARI. ARA HA ACONSEGUIT ENDUR-SE UN DELS PREMIS MÉS VETERANS: EL SANT JORDI.

QUINA és la visió que té dels premis literaris? Quina creu que és la seua funció dins el món cultural?

—Una visió una mica escèptica. Fa temps ajudaven a mantenir viva la llengua i contribuïen a descobrir nous valors. Avui, alguns mantenen encara aquest esperit i es regeixen per criteris estrictament literaris, però altres sembla que miren massa la part comercial, tot i que darrerament hi ha indicis que demostren una voluntat de voler buscar autors joves. Pel que fa a la seva funció dins el món cultural, crec que juguen un paper tant artístic com social.

—De segur que en presentar-se a un premi literari no deu buscar el mateix un escriptor novell que un d'experimentat...

—El primer busca un reconeixement i l'altre potser busca més la qüestió econòmica, a més d'augmentar el seu prestigi. M'imagino que a tots dos també els agrada el fet de competir.

—*Reines i peons* es desmarca un poc de les seues obres anteriors perquè té un plantejament més realista, tanmateix incorpora elements que ja eren presents en aquelles. Què suposa aquesta novella en l'evolució de la seua obra?

JORDI MATA

(Barcelona, 1966) va guanyar el 1985 el premi Mecanoscrit, per a escriptors inèdits fins a vint anys. I això no suposà sinó l'inici d'una carrera intensa al llarg de la qual ha recollit diversos guardons, l'últim el Sant Jordi per *El misteri de Berlín*. Ha publicat narracions i poemes en edicions collectives i les novelles *L'espòs infernal* (1990), *Amors maleïts* (1992), *El comprador* (1994), *Madame Guignol* (1995), *El capvespre de l'heroi* (1995) i *Reines i peons* (1996) i els llibres de relats *El cor dels enemics* i *Històries fora de manual*.

Ja no se'm pot considerar una promesa, però també sé que *consagrar-me de debò implica feina i dedicació*, perquè el prestigi es va fent al llarg dels anys amb obres de qualitat

—Suposa canviar de registre, sortir d'allò que havia fet fins ara, explorar noves maneres de relatar. No vull encasellar-me en cap gènere o temàtica, i sé que m'arrisco en penetrar en segons quins territoris, però també sé que qui no s'arrisca, no guanya.

—Últimament ha estat prou en contacte directe amb els lectors, bé en presentacions de llibres, bé en xerrades a estudiants... Què creu que poden traure els lectors d'aquests encontres i què en trau l'autor?

—Els lectors, que els autors són éssers més normals que algunes divinitats de la ploma massa televisives, i els autors, la gran satisfacció de comprovar que els seus missatges poden arribar a un públic que comparteix amb ell unes inquietuds.

—Les últimes novelles, *Reines i peons* i *El misteri de Berlín*, han aconseguit dos dels premis més importants que es convoquen actualment, el Ciutat d'Alzira i el Sant Jordi respectivament. Creu que amb eixos guardons entrarà a formar part dels escriptors consagrats o encara és massa jove per a això?

—El tema de l'edat és secundari. El que sí és cert és que sóc conscient d'haver entrat en una categoria diferent. Ja no se'm pot considerar una promesa, però també sé que *consagrar-me* de debò implica feina i dedicació, perquè el prestigi es va fent al llarg dels anys amb obres de qualitat i és ara quan no puc adormir-me malgrat que avui tinc les piles ben esgotades. Penseu que porto creant sense parar des de fa gairebé deu anys.

—Ha escrit set novelles i nombroses narracions i contes. Al llarg de la seua carrera com a escriptor ha guanyat una quarantena de premis de totes les categories. Què suposa per a vosté el Sant Jordi? Influirà en les seues creacions futures?

—Mentiria si digués que és un premi important i prou. Se'l pot considerar el premi per excel·lència de les lletres catalanes, i això ja suposa una consagració. Però també una responsabilitat, perquè influeix en la teua obra posterior, que sempre serà jutjada d'acord amb aquest referent.